

Notes d'un Renaixement de teatre

Durant la Festa del Renaixement d'enguany, tenia la intenció de veure i prendre nota del màxim nombre d'espectacles d'artistes i companyies locals (i veïnes) possibles, especialment aprofitant la celebració de l'obra de Cristòfol Despuig o la d'aquell poeta amb bigoti a qui estic a punt de gastar-li el nom. No me n'he acabat de sortir, perquè se me n'han escapat uns quants, però dels cinc que he vist, aquí t'he donat el recull d'apunts, i una reflexió final.

La Taverna di Enrico és una producció professional, ambiciosa i rodona. Ens la sabem de memòria, i és una parada obligatòria per a molta gent, cada any. Representativa de la Festa com poques coses, no es podria concebre i executar tal com la podem veure ara d'un any per a l'altre, i es nota resultat d'una història quasi tan llarga com la del Renaixement mateix. Pensava que trobaria a faltar el joc que donaven les diferents altures de la plaça Menahem Ben Saruq, però tenir-ho tot tant contingut l'ajuda per ritme. Si hi ha un què del nou espai és que ha obligat a reduir el segment acrobàtic d'Abdelaisha -ho o dolent, ja a judici de cadascú. El gir final de Mariana sent qui doma la bèstia permet justificar encara el plantejament narratiu de la princesa segrestada pel monstre, i li dona via lliure per a continuar-se fent mentre hi hagi baldanes -i tortosins- al món.

Un altre espectacle de llarg recorregut, enguany celebrant un quart de segle, és la **Cantina Cantorum**. No són actors professionals, però tampoc prometen ser-ho. Són parents, són amics, i et conviden a entrar en un

estós dos espectacles és el que li anirà bé a **El viatger**. Parteix d'un material excel·lent -els sonets de Shakespeare traduïts per Vergés- que es va filant en una història en què un viatger de misterios origen arriba a una taverna i fa pujar les calors a les meques que la sovintegen. Ara per ara la trama és massa prima i deixa una sensació de buidor generalitzada, com si no acabés de passar res. Les subtrames busquen explicar les relacions i orígens dels personatges de la taverna.

Narrativa a banda, dos observacions de text i direcció. En primer lloc, que un text en dialecte estàndard en què se li afegeixen de tant en tant barbarismes i expressions del tortosí fa que els actors no sonin còmodes amb el llenguatge que se'ls fa usar. En segon, que si bé picar el text està bé en diàlegs, els sonets s'haurien de recitar amb més repòs. El domini dels silencis (una cosa que el jove Jornet borda a la Cantina Cantorum) és bona part d'allò que cal aconseguir perquè els sonets de Shakespeare i Vergés siguin el puntal que El viatger necessita. Crear una obra, encara que no sigui des de zero, és molt complicat, i poder-la estrenar ja és tot un mèrit. Desenvolupar-la des d'una dinàmica didàctica com la de l'Escola Municipal de Teatre ha de suposar un esforç addicional, i crec que se li ha de donar l'oportunitat de tornar millorada, revisada, i amb més temps per ser treballada l'any que ve.

La Pazzia Senile (o un títol més llarg) captura l'esperit lleuger i animat que ha de tenir una *commedia dell'arte*, i, francament, t'ho fa passar molt bé durant els quaranta-cinc minuts que dura. La Binota és una d'aquelles agrupacions joves que se senten joves, que fan goig i que mostren que hi ha gent determinada per fer les coses bé i ajudar a fer créixer una generació rere altra de persones sensibilitzades amb les arts i la cultura, s'hi professionalitzen després o no. Enhorabona a llarga vida, perquè fan falta.

He deixat per al final la sorpresa més agradable de la Festa, tot i ser conscient que el seu to no és per a tothom: Cartes a Despuig. Los privilegis admirables. L'Atípica Companyia, a banda de distribuir ventalls que salven vides, presenta un espectacle amb Despuig i l'Ordre de l'Atxa al rerefons -ben utilitzats-, i que es val independentment d'ells com un tros de tragicomèdia, dramàticament molt més densa que allò que esperarem d'un espectacle del Renaixement. No és el seu primer any, però per a mi ha estat una novetat, i tot i que l'obra com a tal m'hagi agradat, transmet

que tot l'equip que la fa possible, si es planteja anar per una via totalment diferent l'any que ve, ho farà també amb una proposta digníssima, com a mínim. Interpretativament, tots estan bastant o molt bé -el text i el context ajuden-, però a Alba Figuerola se li nota un talent especial. Tant de bo tinguí molts textos com este per a explotar-los, i que no se'n can-

si de fer-los.

A la Festa del Renaixement conviuen espectacles clàssics i nous, més llargs i més curts, més ambiciosos i més humils. Feta la radiografia, sento que si fa falta alguna cosa, és que les noves generacions ens comprometem més amb la festa. Està bé que rondem i gaudim d'allò que s'hi ofereix, però crec que el teixit creatiu i

Quim Melchor Lleixà
director de la revista 'Solstici'

social jove hauríem d'estar oferint un relleu generacional clar que anés agafant experiència, i que vetllés perquè qui vingui després nostre pugui gaudir, com nosaltres hem fet, de l'esplendor d'esta festa que tant estimem. Hem de ser vocals amb allò que creiem que ha de millorar, però també d'oferir solucions i involucrar-nos, sigui via la Comissió -com algunes ja fan- o formalment a la Festa. Tortosa és rica en penyes, colles, entitats i associacions, i al nostre Renaixement n'hi ha moltes que encara no hi som. D'ara a l'any que ve hi ha prou marge. Ens hi animem?

EL PERELLÓ

FESTA

JOVE 2024

27 JULIOL 2024

10.30h
CERCAVILA amb la Colla dolçainera i Gegantera Tria Capita

18.30h
CORREBARS amb la xaranga Bandtocats
Organitza la JUP

19.30h
HOLI COLORS & FESTA DE L'ESCUMA
Pàrquing de l'Escola de Música

22.00h
CORREFOCS Foc a la Metxa

00.30h
READY TO ROCK. Grup de Versions
JEROME. Reggaeton & Urban
SEGARRA + MELICH. House Remember
Pista de l'Escola de Música · ENTRADA GRATUITA
Organitza la JUP

“A la Festa del Renaixement conviuen espectacles clàssics i nous, més llargs i més curts, més ambiciosos i més humils”

ambient familiar en què et sents com a casa des del primer moment, còmplice dels seus anys compartits. És este mateix ambient, i la màniga ampla que donem als clàssics, allò que fa que deixem passar segons quines bromes que es fan al voltant del personatge (que mai arribem a conèixer) de Zaizen. Tant com penso que la Taverna, sent una obra molt diferent, ha sabut polir-se amb el temps i mantenir-se fresca, crec que la Cantina pot fer un exercici similar, i riure-se'n del ric inversor xinès només per la part de ric inversor, que també dona per a molt.

El temps i revisions que han tingut